

Arrest

nr. 142 283 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 oktober 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN HESPEN, die loco advocaat J. VANDE MOORTELE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, neemt op 9 september 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekster op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“De heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: A.W.J.

(...)

nationaliteit: Uganda

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14 :

artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken

De betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van haar visum.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België"

2. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert aan dat er ten onrechte is geoordeeld dat er een risico op onderduiken is. Dit onderdeel van het middel wordt uiteengezet als volgt:

"Er is ten onrechte geoordeeld dat er een risico is op onderduiken.

Verzoekster is de moeder van een minderjarig kind geboren in België (GENT) (stuk 4).

Aangezien de vader van het kind de Litouwse nationaliteit bezit en het kind werd geboren in België zal het over een Europese nationaliteit beschikken.

Het feitelijk gezin woont in Gent en bouwde een duurzame relatie op in België.

Verzoekster wenst bij haar gezin in België te blijven.

Indien verzoekster niet in België kan verblijven is het voor haar en de heer T.V. onmogelijk een normale ouderlijke band op te bouwen met hun kind aangezien de heer V in België verblijft.

Door de uitwijzing zou verzoekster een belangrijke periode in haar gezinsbeleving ontnomen worden.

Verzoekster wenst haar gezinsleven en de opvoeding van haar kind in België verder te zetten.

Hierbij wenst zij deel te nemen aan het maatschappelijk leven in België en is zij geenszins van plan onder te duiken.

Zij wenst haar kind op te voeden in en volgens de Belgische cultuur en wil dat haar kind naar een Belgische school gaat.

Verzoekster wenst deel te nemen aan het Belgisch economisch leven en is bereid om te werken waardoor zij zelf zal instaan voor het onderhoud en de nodige verzorging van haar kind.

Verzoekster verzoekt het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 09.09.2014 te annuleren en te schorsen.

De aanwezigheid van verzoekster in België is onmisbaar voor het gezin."

3.2. In zoverre verzoekster de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

In het bestreden bevel wordt, op grond van artikel 74/14, § 3, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), een vrijwillige vertrektermijn van zeven dagen na de kennisgeving op 9 september 2014 voorzien. Daarbij wordt gemotiveerd dat er een risico bestaat op onderduiken. Dit risico op onderduiken wordt vastgesteld aan de hand van twee elementen, met name het gegeven dat verzoekster geen officiële verblijfplaats heeft in België enerzijds, en het gegeven dat zij niet vrijwillig is vertrokken voor het vervallen van haar visum anderzijds. Deze twee gegevens worden niet betwist door verzoekster en vinden steun in het administratief dossier.

Verzoekster wijst erop dat zij moeder is van een minderjarig kind geboren in België, dat de vader over de Litouwse nationaliteit beschikt, dat zij haar gezinsleven verder in België wil zetten en geenszins van plan is om onder te duiken.

Dit betoog doet evenwel geen afbreuk aan het feit dat verzoekster geen officiële verblijfplaats heeft en niet vrijwillig is vertrokken voor het vervallen van het visum. Dat de gemachtigde op basis van deze twee objectieve en ernstige vaststellingen, ongeacht het gezinsleven van verzoekster, besluit dat er sprake is van een risico op onderduiken, komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor.

Verder ziet de Raad het actueel belang van verzoeksters betoog niet in. Het oordeel dat er sprake is van een risico op onderduiken speelt enkel een rol voor de bepaling van een termijn voor vrijwillig vertrek, die teruggebracht werd van een maximum van 30 dagen, zoals voorzien in artikel 74/14, § 1 van de vreemdelingenwet, naar 7 dagen. Heden werd de maximum termijn van 30 dagen voor vrijwillig vertrek reeds bereikt en zelfs geruime tijd overschreden. Verzoekster werd gedurende deze periode van 30 dagen niet op gedwongen wijze van het grondgebied verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat zij thans nog enig belang heeft bij haar grief dat er ten onrechte een risico op onderduiken werd vastgesteld.

De Raad stelt verder vast dat het bestreden bevel is gegrond op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet waarbij wordt gesteld dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. Dit motief wordt door verzoekster niet betwist en vindt steun in het administratief dossier.

Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van artikel 74/14 en artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet blijkt.

3.3. Verzoekster voert in een tweede onderdeel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Het middel luidt als volgt:

“Op grond van art. 8 EVRM heeft ieder het recht op de eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven en zijn thuis.

Door het bevel om het grondgebied te verlaten wordt dit recht abrupt aan verzoekster ontnomen. Temeer zij onlangs in België bevallen is van een dochtertje waardoor zowel zij als haar kind nood hebben aan een thuis in een vertrouwde omgeving.

Er is geen enkele reden in het belang van de openbare orde en/of openbare veiligheid die de terugwijzing van verzoekster noodzakelijk maakt.”

3.4. Vooreerst benadrukt dat de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

In het licht van een prerogatief op migratiecontrole, is de Staat gemachtigd om binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden vast te leggen.

In casu werd vastgesteld dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Dit wordt door verzoekster niet betwist.

Verzoekster stelt dat haar het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven werd ontnomen, daar zij onlangs in België is bevallen van een dochtertje waardoor zowel zij als haar kind nood hebben aan een thuis in een vertrouwde omgeving.

Wanneer verzoekster door afgifte van het bestreden bevel geen bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen, quod in casu, moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Een ander belangrijke overweging is of het gezins- of privéleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair is. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70; EHRM, 4 december 2012, nr. 47017/09, Butt v. Noorwegen, par. 70).

Vastgesteld moet worden dat uit het administratief dossier en ter terechtzitting niet blijkt dat verzoekster ooit enige verblijfsaanvraag met oog op gezinshereniging heeft ingediend. Evenmin blijkt dat verzoekster ooit een poging heeft gedaan om haar verblijf in België te regulariseren. Verzoekster zou nochtans mogelijkerwijze in aanmerking kunnen komen voor gezinshereniging in het kader van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, daar zij betoogt dat ze een feitelijke relatie onderhoudt met een Litouwse man die eveneens de vader is van haar kind. Nogmaals, uit de stukken van het dossier blijkt niet dat zij hiertoe een aanvraag heeft ingediend.

De Raad oordeelt dat verzoekster, vooraleer zij de Belgische overheid kan wijzen op een positieve verplichting in haren hoofde, minstens zelf eerst de stappen dient te zetten die voor haar openstaan. Gelet op het nalaten van het gebruiken van de wettelijke mogelijkheden die voor verzoekster openstaan om bescherming te krijgen van haar gezinsleven, kan er in dit geval en op dit moment bezwaarlijk worden gesteld dat er in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat om verzoeksters recht op gezinsleven te handhaven.

Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoekster een aanvraag om gezinshereniging indient in België zodra is voldaan aan de vereisten van de vreemdelingenwet.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de verzoekster en haar kind tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat is voldaan aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Verzoekster wordt niet van haar kind gescheiden.

Het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging op hun grondgebied wensen te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101)

De eventuele tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, met name het aanvragen van een visum met oog op gezinshereniging in België, verstoort het privé- en gezinsleven van de verzoekster in beginsel niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

Verzoekster betoogt enkel zeer summier dat zij en haar kind nood hebben aan een thuis in een vertrouwde omgeving, maar zij toont hiermee niet aan dat een tijdelijke scheiding de gezinsbanden en haar privéleven onherstelbaar zou beschadigen.

De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen verzoekster in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar partner en haar gezinsleven met hem verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

Een schending van artikel 8 EVRM wordt in deze stand van zaken niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES